

Forslag

til

Lov om fremgangsmåden ved udpantning for skatter og afgifter m. v.

Fremsat den 3. december 1969 af *justitsministeren*.

§ 1. Loven gælder for udpantning for skatter, afgifter, bøder og andre ydelser, der opkræves eller inddrives af amtstuerne (amtsskatteinspektorerne), toldvæsenet eller kommunerne.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte bestemmelser, hvorefter loven også skal gælde for udpantning for andre ydelser, der opkræves eller inddrives af det offentlige.

§ 2. Udpantning for ydelser, der opkræves eller inddrives af kommunerne, foretages af pantefogeder, der ansættes af kommunen.

Stk. 2. En pantefoged skal efter anmodning foretage udpantning for ydelser, der opkræves eller inddrives af andre kommuner.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte regler om forretningernes foretagelse.

Stk. 4. Udgifter i forbindelse med udpantningsforretninger, der foretages af pantefogeder, herunder vederlaget til vidnerne under forretningen, afholdes af den kommune, der har ansat pantefogeden.

§ 3. Udpantning for ydelser, der opkræves eller inddrives af toldvæsenet, kan foretages af personer, der er bemyndiget dertil af toldvæsenet (toldfogeder).

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om forretningernes foretagelse.

§ 4. Justitsministeren kan fastsætte bestemmelser, hvorefter pantefogeder og toldfogeder kan foretage udpantning for ydelser, der ikke er omfattet af §§ 2 og 3.

§ 5. Udpantningen foretages, hvis ikke andet er bestemt i loven, efter reglerne i

retsplejelovens kapitel 54, således at bestemmelserne om sognefogedernes udpantningsvirksomhed anvendes på pantefogeder og toldfogeder, og således at afgørelser om indsigelser efter retsplejelovens § 604 mod udpantninger foretaget af disse personer træffes af fogeden i den retskreds, hvor skyldneren har hjemting, eller, hvis udpantningsforretningen er begyndt på det sted, hvor skyldneren driver erhvervsmæssig virksomhed, jfr. § 8, af fogeden i den retskreds, hvor virksomheden ligger.

§ 6. Udpantning foretages uden fogedens kendelse efter retsplejelovens § 598.

§ 7. Er forkyndelse ikke allerede sket, foranlediger den myndighed, som skal foretage udpantningen, at der forkyndes en meddelelse for skyldneren med oplysning om, hvilke ydelser udpantningen omfatter, og hvornår udpantningen tidligst vil blive begyndt.

Stk. 2. Forkyndelse for de enkelte skyldnere kan erstattes af en bekendtgørelse i de mest udbredte dagblade.

Stk. 3. Forkyndelse og bekendtgørelse kan først ske efter sidste rettidige betalingsdag, og udpantning kan tidligst begyndes en uge efter forkyndelsen eller bekendtgørelsen.

Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte bestemmelser, hvorefter udpantning kan foretages uden forudgående forkyndelse eller bekendtgørelse, såfremt skyldneren på anden måde er gjort bekendt med, at udpantning uden yderligere meddelelse vil blive begyndt på en nærmere angiven dag, der tidligst kan

være en uge efter sidste rettidige betalingsdag.

§ 8. Udpantningsforretningen kan begyndes i den retskreds, sognefogeddistrikt, kommune eller tolddistrikt, hvor skyldneren driver erhvervsmæssig virksomhed. Forkyndelse kan i så fald ske på forretningsstedet.

§ 9. Den myndighed, der skal foretage udpantningen, kan beramme forretningen til begyndelse på sit kontor.

§ 10. Pante- og toldfogeder kan fortsætte en udpantningsforretning uden for vedkommende kommune eller tolddistrikt.

§ 11. Fra den dag, da udpantning kan foretages, jfr. § 7, kan skyldneren med frigørende virkning betale det skyldige beløb til den, der skal foretage udpantningen. Vedkommende kommune eller toldvæsenet

kan dog bestemme, at betaling til pantefoged eller toldfoged kun kan ske under udpantningen.

Stk. 2. Ansvarer for de modtagne beløb påhviler for en sognefogeds vedkommende statskassen og for en pantefogeds vedkommende den kommune, der har ansat ham.

§ 12. Loven træder i kraft den 1. februar 1970.

Stk. 2. Loven gælder også for ydelser, der er forfaldet til betaling før lovens ikrafttræden. Der kan dog ikke foretages udpantning for ydelser, for hvilke udpantningsfristen efter de hidtidige regler er udløbet før dette tidspunkt.

Stk. 3. Lov om inddrivelse af skatter og afgifter til det offentlige m. m., jfr. lov bekendtgørelse nr. 196 af 31. maj 1968, ophæves.

§ 13. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget.

I. Almindelige bemærkninger.

Loven om inddrivelse af skatter og afgifter til det offentlige m. m. (inddrivelsesloven) indeholder dels regler om inddrivelse af skatter og afgifter til det offentlige samt af tiendeydelser og alle andre lignende indtægter, som kan inddrives ved udpantning hos beboerne af et sogn eller en kommune (§§ 2, 5 og 7), dels regler der alene gælder for inddrivelse af skatter og afgifter, der opkræves ved kommunernes foranstaltning eller af toldvæsenet (§§ 1, 3, 4, 4 a- og 6).

Af de førstnævnte regler skal især fremhæves bestemmelsen i § 2, hvorefter forkyndelse for de enkelte skyldnere kan erstattes af en bekendtgørelse om, at restancerne af fogeden er godkendt til udpantning, og at denne vil blive påbegyndt uden videre varsel en bestemt angiven dag.

De særlige regler om inddrivelse af skatter og afgifter, der opkræves ved kommunernes foranstaltning eller af toldvæsenet, angår bl. a. spørgsmålet om, hvem der kan foretage udpantning.

Udpantning for skatter og afgifter, som opkræves ved kommunernes foranstaltning, foretages ifølge § 3, stk. 1, af særlige pantefogeder, og efter § 4 a kan udpantningen for afgifter, som opkræves af toldvæsenet, foretages af personer, der er bemyn-

diget dertil af toldvæsenet (toldfogeder). § 4 a er indsat i inddrivelsesloven ved lov nr. 195 af 31. maj 1968. Toldfogedordningen forventes sat i kraft for hele landet den 1. januar 1970.

Overgangen til kildeskat pr. 1. januar 1970 og gennemførelsen af toldfogedordningen vil gøre visse ændringer i inddrivelsesloven påkrævet. Under hensyn hertil og for i øvrigt at opnå en forenkling af fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m. v. anmodede justitsministeriet i foråret 1969 udvalget angående revision af reglerne om udlæg og udpantning m. v. om at foretage en almindelig gennemgang af inddrivelsesloven. Udvalget afgav i september 1969 en indstilling, der indeholder udkast til en lov om fremgangsmåden ved udpantning for skatter og afgifter m. v., som skal træde i stedet for loven om inddrivelse af skatter og afgifter til det offentlige m. m.

Det foreliggende lovforslag svarer i det væsentlige til udvalgets udkast, og bemærkningerne til de enkelte bestemmelser bygger også i vidt omfang på udvalgets indstilling.

Af hovedpunkterne i forslaget fremhæves:

Lovens område udvides til at omfatte alle ydelser, der opkræves eller inddrives af amtstuerne (amtskatteinspektorerne), toldvæsenet eller kommu-

nerne, og justitsministeren får bemyndigelse til at fastsætte bestemmelser, hvorefter loven også skal gælde for andre ydelser, der opkræves eller inddrives af det offentlige.

Der tillægges endvidere justitsministeren en bemyndigelse til at bestemme, at også andre ydelser end sådanne, der opkræves eller inddrives af kommunerne og toldvæsenet, skal kunne inddrives af pantefogederne eller toldfogederne.

Bestemmelsen i retsplejelovens § 598 om, at der først kan foretages udpantning, når dommeren ved kendelse har autoriseret fordringen til udpantning, ophæves for så vidt angår ydelser, der omfattes af den nye lov.

Justitsministeren får adgang til at bestemme, at udpantning kan foretages uden forudgående forkyndelse eller bekendtgørelse, såfremt skyldneren på anden måde er gjort bekendt med, at der vil blive foretaget udpantning.

Der bliver mulighed for at begynde udpantningsforretningen i den retskreds, sognefogeddistrikt, kommune eller tolddistrikt, hvor skyldneren driver erhvervsmæssig virksomhed, og pantefogederne og toldfogederne får adgang til at fortsætte en udpantningsforretning uden for vedkommende kommune eller tolddistrikt.

Bestemmelserne i inddrivelseslovens §§ 4, 6 og 7, stk. 2, er ikke medtaget i lovforslaget. Bestemmelsen i § 4 om restancelisternes fremsendelse til den myndighed, der skal foretage udpantning, og om fremsendelse af udpantningsbegæring i tilfælde, hvor udpantning skal foretages i en fremmed retskreds, må anses for overflødige.

Ifølge § 6 skal fogeden for så vidt angår skatter og afgifter, der opkræves ved kommunernes foranstaltning, efter begæring fra kommunalbestyrelsen besørge realisation af det udpantede. Bestemmelsen kan ikke mere anses for påkrævet. Retsstillingen vil herefter være, at kommunen med hensyn til løse fremsender udskrift af udpantningsforretningen til fogeden til henvisning til auktionsleder. For så vidt angår fast ejendom og registreret skib eller fly må kommunen indgive begæring til fogeden om tvangsauktion efter de almindelige regler i retsplejelovens kapitel 51.

Ifølge § 7, stk. 2, vedvarer udpantningsretten for de i lovens § 2 omhandlede skatter m. v. indtil 2 år efter, at fordringen er forfalden til betaling. Ophævelsen af denne bestemmelse har sammenhæng med ændringen af retsplejelovens § 597, jfr. forslag til lov om ændring af lov om rettens pleje (Ophævelse af udpantningsfristen). Ophævelse af fristerne i inddrivelseslovens § 7, stk. 2, og i retsplejelovens § 597 får betydning for alle skatter m. v., med hen-

syn til hvilke udpantningsfristen ikke er udløbet før lovens ikrafttræden den 1. februar 1970. For disse skatter m. v. vil der således kunne foretages udpantning, indtil kravet forældes efter de almindelige forældelsesregler.

Der har ved forslagens udarbejdelse foreligget udtalelser fra præsidenten for østre landsret, præsidenten for vestre landsret, præsidenten for Københavns byret, præsidenten for Århus by- og herredsret, indenrigsministeriet, departementet for told- og forbrugsafgifter, skattedepartementet, kildeskattedirektoratet, Den danske Dommerforening, Amtsrådsforeningen i Danmark, Den danske købstadsforening, De samvirkende kommunalforeninger i Danmark, Foreningen bymæssige kommuner, Københavns kommune, Frederiksberg kommune, Foreningen af pantefogeder i Danmark og advokatrådet.

Lovforslagets gennemførelse vil ikke medføre forøgede udgifter for det offentlige.

I bilag til lovforslaget er den gældende lov og lovforslaget optaget som paralleltekster.

II. Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

I modsætning til den gældende lov indeholder forslaget i § 1, stk. 1, en angivelse af lovens område. Loven gælder herefter for udpantning for skatter, afgifter, bøder og andre ydelser, der opkræves eller inddrives af amtstuerne (amtsskatteinspektorerne, jfr. lov nr. 204 af 3. juni 1967 om amtsskatteråd og amtsskatteinspektorer), toldvæsenet eller kommunerne. Som nævnt i de almindelige bemærkninger er der tale om en udvidelse af lovens område.

Udvidelsen vil især få betydning med hensyn til bøder, der pålægges af eller vedtages over for skattemyndighederne og toldvæsenet med hjemmel i skatte- og afgiftslovgivningen. Udpantning for bøder, der ikke betales rettidigt, foretages i dag af fogeden. I sager, hvor der idømmes bøde, vil der normalt tillige være et krav på efterbetaling af skat eller afgift, der i mangel af frivillig betaling skal inddrives af pantefogederne eller — efter 1. januar 1970 — toldfogederne. Det vil medføre en forenkling, hvis både bøden og efterbetalingen kan inddrives af pantefogeden eller toldfogeden.

Reglens anvendelse er imidlertid ikke begrænset til bøder, der pålægges i forbindelse med efterbetalingskrav. Også tvangsbøder, der pålægges administrativt, f. eks. i forbindelse med manglende selvangivelse eller ikke indsendte lønningslister, er omfattet af loven.

Bøder, der pålægges ved dom eller vedtages i hen-

hold til retsplejelovens §§ 931 og 936, falder uden for bestemmelsen. De inddrives efter retsplejelovens § 997 af politiet. Justitsministeren vil dog med hjemmel i forslaget § 1, stk. 2, og § 4, jfr. nedenfor, kunne bestemme, at pante- og toldfogeder også skal kunne foretage udpantning for disse bøder.

Bestemmelsen i *stk. 2* giver justitsministeren hjemmel til ved en bekendtgørelse at udvide lovens område til andre ydelser, der opkræves eller inddrives af det offentlige. Blandt ydelser, der inddrives af andre offentlige myndigheder end de i *stk. 1* nævnte, kan foruden bøder, jfr. ovenfor, nævnes vægtafgift af motorkøretøjer og radio- og fjernsynslicens. I forbindelse med en eventuel omlægning af inddrivelsen heraf kan det være ønskeligt at gøre lovens bestemmelser anvendelige på udpantning for sådanne ydelser.

Det er en forudsætning for anvendelse af lovens regler, at der i udpantningsloven (lov nr. 36 af 29. marts 1873, som ændret ved lov nr. 139 af 28. marts 1951) eller i speciallove er hjemmel til at inddrive den pågældende ydelse ved udpantning. Der er ikke i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget taget stilling til, om der bør ske ændring i kredsen af de krav, der kan inddrives ved udpantning.

Til § 2.

Bestemmelsen i *stk. 1* svarer i det væsentlige til gældende lovs § 3, stk. 1, og stk. 2, 1. led. Efter disse bestemmelser skal udpantning foretages af pantefogeden, såfremt en sådan er ansat i kommunen. Der er nu ansat pantefogeder i alle kommuner, og det nævnte forbehold er derfor udgået i forslaget. Det vil herefter være en pligt for kommunen at have en eller flere pantefogeder. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at flere kommuner kan have samme pantefoged.

Stk. 2 svarer til gældende lovs § 3, stk. 5.

Efter *stk. 3* kan justitsministeren fastsætte regler om forretningernes foretagelse. Med hjemmel i denne bestemmelse vil blive fastsat en instruks for pantefogeder samt eventuelt bestemmelser om autorisation og indretning af de bøger m. v., der skal anvendes ved udpantningsforretningerne.

Bestemmelsen afløser reglerne i den gældende lovs § 3, stk. 2, 2. led, og stk. 3. Efter disse bestemmelser skal justitsministeren også fastsætte regler om betingelserne for ansættelse som pantefoged. Efter justitsministeriets opfattelse bør dette spørgsmål imidlertid overlades til kommunerne.

Stk. 4 svarer bortset fra sproglige ændringer til gældende lovs § 3, stk. 4, således som denne bestemmelse er ændret ved § 5 i lov nr. 207 af 21. maj 1969

om ændring af forskellige lovbestemmelser om rets- afgift m. v.

Til § 3.

Bestemmelsen svarer til gældende lovs § 4 a. Bemyndigelse til at fastsætte regler om forretningernes foretagelse er dog i forslaget henlagt til justitsministeren.

Til § 4.

Bestemmelsen, der er ny, giver justitsministeren adgang til ved bekendtgørelse at pålægge pantefogeder eller toldfogeder at foretage udpantning for ydelser, der ikke opkræves eller inddrives af kommunerne eller toldvæsenet. Der vil kunne opnås en forenkling og en aflastning af dommerkantorerne ved i videst muligt omfang at samle inddrivelsen af ydelser til det offentlige hos pante- og toldfogederne. Allerede i 1966 anbefalede Den danske Dommerforening, at inddrivelsen af amtstueskatter overgik til pantefogederne, idet det blev anført, at det er irrationelt at have flere myndigheder til at inddrive skatter, og at inddrivelsen af amtstueskatter belaster dommerkantorerne i urimelig grad, jfr. foreningens årsberetning 1966-67, s. 13 f. Tilsvarende betragtning kan anføres med hensyn til inddrivelsen af f. eks. vægtafgift af motorkøretøjer og radio- og fjernsynslicens.

En eventuel udvidelse af pantefogedernes og toldfogedernes arbejdsopgaver vil ske i samarbejde med de berørte myndigheder og organisationer. En udvidelse vil — i hvert fald for så vidt angår toldfogederne — ikke kunne ske inden for de nuværende personalerammer.

Til § 5.

Bestemmelsen svarer til gældende lovs § 7, stk. 2, idet der dog er fastsat nye regler om, hvilken foged der skal afgøre indsigelser mod udpantningsforretninger.

Efter de gældende regler skal indsigelser mod udpantningsforretninger, der foretages af en pantefoged, afgøres af fogeden i den retskreds, hvorunder pantefogeden hører. Det bemærkes herved, at en pantefoged kun antages at kunne foretage udpantning i den kommune, hvor han er ansat. Indsigelse mod forretninger, der foretages af toldfogeder, afgøres af den foged, der skulle have foretaget forretningen, hvis der ikke var ansat en toldfoged. Særreglen for toldfogeder er begrundet i, at disses stedlige områder er et tolddistrikt, der kan omfatte mange retskredse. En regel svarende til den, der gælder for pantefogeder, ville betyde en ulige fordeling af sagerne mellem de enkelte fogeder i retskredsen.

Bestemmelsen i § 8 om, at udpantningsforretningen kan begyndes i den retskreds, hvor skyld-

nerne driver erhvervsmaessig virksomhed, og reglen i § 10 om, at en pantefoged og en toldfoged kan fortsætte udpantningsforretningen uden for vedkommende kommune eller tolddistrikt, nødvendiggør en ændring af reglerne om, hvilken foged der skal afgøre indsigelser. Man kunne tænke sig at henlægge afgørelsen til fogeden på det sted, hvor udpantningen foretages. I almindelighed vil behandlingen af indsigelser mod en udpantning dog ikke kræve særligt lokalkendskab, og for skyldneren vil det være lettest, at indsigelsen kan fremsættes over for fogeden på det sted, hvor han har bopæl eller driver virksomhed. Foretages et stort antal udpantningsforretninger af toldfogeden på dennes kontor, kunne en sådan regel endvidere føre til en mindre heldig ophobning af sager hos fogeden på det sted, hvor toldfogeden har kontor. Det er tvivlsomt, hvilken regel der vil virke mest hensigtsmæssigt, men det må være af betydning, at der fastsættes en klar regel.

Efter forslaget er det fogeden i den retskreds, hvor skyldneren har hjemting, der skal afgøre spørgsmålet. Er udpantningsforretningen i medfør af § 8 begyndt på det sted, hvorfra erhvervsvirksomheden drives, er det dog fogeden i den retskreds, hvor virksomheden ligger, der skal foretage det fornødne. Derimod er det uden betydning for kompetencen, om told- eller pantefogeden har begyndt forretningen på sit kontor, jfr. § 9, eller om en udpantningsforretning i medfør af § 10 er kontinueret uden for vedkommende kommune eller tolddistrikt.

Til § 6.

Efter retsplejelovens § 598 kan udpantning for en fordring ikke finde sted, før fogeden ved kendelse har „autoriseret“ fordringen til udpantning. Kendelsen træder i stedet for den dom, der i almindelighed danner grundlag for udlæg. Dommerforeningen har i skrivelse af 17. august 1944, der blev tiltrådt af justitsministeriet og indenrigsministeriet udtalt, at det, for at autorisation kan finde sted, er nødvendigt, at der foreligger sådanne oplysninger, at det er muligt for fogeden at skønne over, om fordringen er udstyret med udpantningshjemmel, om tidspunktet for udpantningen er kommet, og om udpantningsretten er forældet. I almindelighed påføres kendelsen udpantningsbegæringen med et stempel ved en ekspedition af sædvanligvis rent rutinemæssig karakter.

Den danske Dommerforening har i skrivelse til justitsministeriet af 20. februar 1969 udtalt, at kravet om autorisation til udpantning for skatter og afgifter, som opkræves af kommuner eller toldvæsen, samt for amtstueskatter straks bør ophæves. Foreningen af Dommerfuldmægtige har i skrivelse

af 15. februar 1969 udtalt sig på samme måde. Justitsministeriet finder heller ikke, at der er behov for en kontrol af den omhandlede art med hensyn til de ydelser, der omfattes af lovforlaget. Specielt med hensyn til spørgsmålet om udpantningshjemmel bemærkes, at pante- og toldfogeder sædvanligvis vil have nøje kendskab til, hvilke ydelser der kan inddrives ved udpantning. Udpantningsbegæringer til sognefogeden, der ikke som udlægsrekvisitioner skal pæssere fogeden, jfr. retsplejelovens § 600 vil hidrøre fra amtstuen eller en af justitsministeren i medfør af forslagets § 1, stk. 2, godkendt myndighed. Fremsetter skyldneren indsigelse, skal sagen forelægges fogeden, jfr. retsplejelovens § 604. Sognefogeder og de øvrige i loven nævnte myndigheder kan, hvis de skulle være i tvivl om en udpantningshjemmel, få vejledning hos fogeden. På denne baggrund foreslås, at kravet om udpantningskendelse for de ydelser, der omfattes af lovforlaget, ophæves.

Ophævelse af krav om autorisation overflødig gør bestemmelsen i inddrivelseslovens § 1 om, hvilken foged der skal afsige kendelse om udpantning.

Til § 7.

Efter retsplejelovens § 599 skal udpantningsbegæringen med fogedens kendelse forkyndes for skyldneren med mindst 5 dages varsel. Som hovedregel påhviler forkyndelsen rekvirenten, det vil her sige den myndighed, der opkræver eller inddriver den pågældende ydelse. Forkyndelsen skal ske efter de almindelige regler i retsplejelovens kapitel 17. Ved inddrivelse af statskatter, bankhæftelsesrenter, brandhjælpsspenge, kommuneskatter og alle andre afgifter til det offentlige samt tiendeydelser og alle andre lignende indtægter, som inddrives ved udpantning hos beboerne af et sogn eller en kommune, kan forkyndelse for de enkelte skyldnere ifølge inddrivelseslovens § 2, stk. 1, erstattes af en bekendtgørelse om, at restancerne af fogeden er godkendt til udpantning, og at denne vil blive påbegyndt uden videre varsel en bestemt angiven dag. Bekendtgørelsen skal ske mindst en uge inden denne dag på den måde, som under hensyntagen til stedets skik og brug fastsættes af fogeden eller for så vidt angår skatter og afgifter, der opkræves ved kommunernes foranstaltning, af kommunalbestyrelsen. For så vidt angår afgifter der opkræves af toldvæsenet, fastsættes bekendtgørelsesmåden af finansministeren. Dagen for udpantningens påbegyndelse fastsættes af fogeden, for så vidt angår de lige nævnte skatter og afgifter efter forhandling med kommunalbestyrelsen eller toldvæsenet.

De gældende regler opretholdes i det væsentlige

ved forslaget. Det er dog næppe velbegrunder at anvende to forskellige frister på henholdsvis 5 og 7 dage, og det foreslås derfor at benytte det samme mindste varsel i de to tilfælde, nemlig en uge. Da retsplejelovens § 599 ikke nærmere angiver, hvilke oplysninger den forkyndte udpantningsbegæring skal indeholde, og da bestemmelsens angivelse af, at også kendelsen skal forkyndes, bliver uanvendelig; når autorisationssystemet bortfalder, jfr. forslagets § 6, er der i forslagets § 7, stk. 1, optaget en særlig regel om forkyndelse.

Den meddelelse, som forkyndes, skal herefter angive, hvilke ydelser udpantningen omfatter. Det må angives, hvilken art ydelse der er tale om, og ved løbende ydelser, f. eks. skatter, hvilken rate. Ved forkyndelse for den enkelte skyldner vil det være naturligt også at angive det skyldige beløb. Endvidere skal anføres, hvornår udpantningen tidligst vil blive begyndt. Efter forslagets § 7, stk. 3, kan det tidligst være en uge efter forkyndelsen. Det vil være tilstrækkeligt, at meddelelsen indeholder en trykt bemærkning om, at udpantning vil blive begyndt en uge efter forkyndelsen. Skal forretningen begyndes på vedkommende myndigheds kontor, jfr. § 9, vil det ofte kunne være praktisk at lade indkaldelsen indgå i den forkyndte meddelelse.

Efter forslaget har den myndighed, som skal foretage udpantningen, pligt til at sørge for, at forkyndelse sker. Er forkyndelse allerede sket ved opkrævsmyndighedens foranstaltning, er ny forkyndelse ikke nødvendig. En forkyndelse, som er foretaget af en myndighed, som kunne foretage udpantningen, er også fyldestgørende, selv om det faktisk bliver en anden myndighed, der kommer til at foretage den.

Som nævnt ovenfor giver inddrivelseslovens § 2 mulighed for at erstatte forkyndelsen for de enkelte skyldnere med en bekendtgørelse. Denne form benyttes især ved inddrivelse af skatter til stat og kommune samt forskellige andre afgifter, der opkræves sammen med kommuneskatterne eller amtskatterne, f. eks. visse vejbidrag, pumpelagsbidrag m. m. og de i loven udtrykkeligt nævnte brandforsikringsbidrag. De tidligere lokalt anvendte forkyndelsesmåder som læsning til kirkestævne er formentlig overalt bortfaldet; således at der nu kun anvendes bekendtgørelse i aviserne. Forslaget indeholder en tilsvarende bestemmelse i stk. 2, men det er udtrykkelig bestemt, at bekendtgørelsen skal ske i de mest udbredte dagblade. Uden for Stor-København vil det normalt være de lokale dagblade, der må anses for mest udbredt blandt skyldnerne. Der vil intet være i vejen for, at man foruden i et eller

flere dagblade foretager bekendtgørelse i et ugentligt udkommende distriktsannonceblad.

Efter stk. 3 kan forkyndelse og bekendtgørelse først ske efter sidste rettidige betalingsdag. Det er også tilfældet eller de gældende regler idet forkyndelsen eller bekendtgørelsen også omfatter fogedens kendelse, der først meddeles, efter den nævnte dag. Endvidere kan udpantningen først begyndes en uge efter forkyndelsen eller bekendtgørelsen. Der er kun tale om en minimumsregel. Er der i andre love fastsat en længere frist, jfr. f. eks. § 27, stk. 3, i lov om beskatning til kommunerne af fast ejendom (lovbekendtgørelse nr. 384 af 23. juni 1969), må denne frist også overholdes. Bestemmelsen om, at fogeden skal fastsætte dagen for udpantningens begyndelse, er ikke medtaget i forslaget. Fastsættelsen må herefter foretages af den myndighed, der foranlediger forkyndelsen eller bekendtgørelsen iværksat.

Det må formentlig være alle bekendt, at inddrivelsen af visse ydelser f. eks. skatter og merværdiafgiften begyndes en vis kortere tid efter sidste rettidige betalingsdag. De periodiske bekendtgørelser om udpantningernes begyndelse dækker derfor næppe noget rimeligt behov. Det må i hvert fald i mange tilfælde være mere hensigtsmæssigt at erstatte bekendtgørelsen med en tydeligt fremhævet tilkendegivelse — f. eks. på skattebilletten eller den meddelelse, der udsendes om, hvad skyldneren skal betale — om, at udpantning vil blive begyndt på et vist tidspunkt efter sidste rettidige betalingsdag. Bestemmelsen i stk. 4 muliggør, at en sådan ordning indføres ved bekendtgørelse. Efter forslaget kan dagen for udpantningens begyndelse tidligst være en uge efter sidste rettidige betalingsdag.

Til § 8.

Bestemmelsen giver for udpantninger, der omfattes af loven, en værnetingsregel, der svarer til retsplejelovens § 241 a, der blev indføjet ved lov nr. 151 af 10. maj 1967. Reglen er dog af praktiske grunde ikke begrænset til ydelser, der vedrører erhvervsvirksomheden. Den vil formentlig særlig finde anvendelse på udpantning for ikke tilbageholdt A-skat og for afgifter, der opkræves af toldvæsenet. Kontrollen med arbejdsgivernes skattetræk i henhold til kildeskatteloven vil blive henlagt til den kommune, hvori virksomheden er beliggende, og det er derfor mest praktisk, at der også kan foretages udpantning for manglende indbetalinger af indeholdte skatter ved denne kommunes foranstaltning, selv om virksomhedens indehaver ikke har bopæl i kommunen. For så vidt angår afgifter, der opkræves af toldvæsenet, gælder, at de fleste af de virksom-

heder, der skal svare afgift, er registreret under virksomhedens adresse, medens indehaverens bopæl ofte vil være ukendt.

Reglen i retsplejelovens § 481, stk. 2, om udstrækning af eksekutionen til ting uden for retskredsen kan også anvendes under udpantning, der begynder på forretningsstedet.

Rekvirenten vil efter forslaget gennemførelse have frit valg mellem forretningsstedet og det personlige hjemting efter retsplejelovens §§ 236-38. Skal udpantningsforretningen begyndes på forretningsstedet, kan forkyndelsen også ske her, uden at det er fornødent først at søge forkyndelse iværksat på bopælen i overensstemmelse med reglen i retsplejelovens § 156.

Til § 9.

Bestemmelsen svarer ganske til gældende lovs § 2, stk. 3.

Til § 10.

Bestemmelsen giver — i overensstemmelse med et ønske fra de kommunale organisationer og toldvæsenet — en pante- eller toldfoged hjemmel til at kontinuere en udpantningsforretning i andre kommuner eller tolddistrikter. En sådan adgang har sognefogeden ikke og fogeden kun, hvis continuationen sker i en tilstødende retskreds, og der alene foretages udpantning i løsøre, jfr. retsplejelovens § 481, stk. 1. Reglen betyder, at den pantefoged eller toldfoged, der har begyndt udpantningsforretningen kan fortsætte den i en anden kommune eller tolddistrikt, hvis det oplyses, at skyldneren har gods der. Ordningen vil ikke medføre øgede udgifter for skyldneren, da hverken pantefogeder eller toldfogeder beregner sig befordringsgodtgørelse hos skyldneren. Kommunen, henholdsvis toldvæsenet, kan dog også vælge at sende sagen til pantefogeden eller toldfogeden på det sted, hvor skyldneren har gods, jfr. forslaget § 2, stk. 2. Det er ikke anset for påkrævet at overføre reglen i retsplejelovens § 481, stk. 3, hvorefter en foged, der foretager udlæg i en fremmed retskreds, skal give meddelelse derom til det stedlige fogedkontor. Udpantninger kan også

efter gældende ret foretages af flere forskellige myndigheder, der ikke underretter hinanden, og der har ikke vist sig afgørende ulemper herved.

Til § 11.

Efter denne bestemmelse, der svarer til gældende lovs § 5, kan skyldneren med frigørende virkning betale det skyldige beløb til den myndighed, der foretager udpantning, også inden udpantningens begyndelse; under udpantningen følger det af retsplejelovens § 596, stk. 4, jfr. også §§ 518, stk. 2, og 503, stk. 3, at beløbet skal modtages af den, der foretager udpantningen. Efter den gældende bestemmelse kan justitsministeren efter indstilling af kommunalbestyrelsen bestemme, at betaling til pantefoged kun kan ske under udpantningen. Efter forslaget overlades det til vedkommende kommune at træffe en sådan bestemmelse, og der indføres en tilsvarende bemyndigelse for toldvæsenet med hensyn til toldfogederne.

Skal udpantning foretages af foged eller sognefoged, kan skyldneren altid fra den dag, da udpantning tidligst kan foretages, betale til disse.

Til § 12.

Loven, der efter forslaget træder i kraft den 1. februar 1970, gælder også for ydelser, der er forfaldet til betaling før lovens ikrafttræden. Foretages der udpantning for sådanne ydelser efter dette tidspunkt, sker det efter reglerne i den nye lov. Dette betyder bl. a., at udpantning kan ske, uden at der foreligger autorisation fra fogeden, og at det er tilstrækkeligt, at skyldneren har fået meddelelse om udpantningen efter reglerne i forslaget § 7. Efter den udtrykkelige bestemmelse i stk. 2, 2. pkt., kan der dog ikke foretages udpantning for fordringer, for hvilke udpantningsfristen efter de hidtidige regler er udløbet inden den 1. februar 1970. Der henvises i øvrigt vedrørende dette spørgsmål til forslag til lov om ændring af lov om rettens pleje (Ophævelse af udpantningsfristen).

Bilag.

I dette bilag opføres i venstre spalte lov om inddrivelse af skatter og afgifter til det offentlige m. m., medens de tilsvarende bestemmelser i lovforslaget opføres i højre spalte.

Gældende formulering.

§ 1. Kendelse om udpantning for skatter og afgifter, som opkræves ved kommunernes foranstaltning, afsiges af fogeden i den retskreds, hvorunder vedkommende kommune hører, selv om udpantningen skal foregå i en anden retskreds. På tilsvarende måde kan kendelser om udpantning for afgifter, som opkræves af toldvæsenet, afsiges af fogeden i den retskreds, hvor vedkommende tolddistrikts kontor er beliggende.

§ 2. Ved inddrivelse af statsskatter, bankhæftelsesrenter, brandhjælpsspenge, kommuneskatter og alle andre afgifter til det offentlige samt af tiendeydelser og alle andre lignende indtægter, som inddrives ved udpantning hos beboerne af et sogn eller en kommune, kan forkyndelsen for de enkelte skyldnere, uanset om disse på det pågældende tidspunkt bor i vedkommende sogn eller kommune eller ikke, erstattes af en bekendtgørelse om, at restancerne af fogeden er godkendt til udpantning, og at denne vil blive påbegyndt uden videre varsel en bestemt angiven dag. Bekendtgørelsen skal ske mindst en uge inden denne dag på den måde, som under hensyntagen til stedets skik og brug fastsættes af fogeden eller, for så vidt angår skatter og afgifter, der opkræves ved kommunernes foranstaltning, af kommunalbestyrelsen. For så vidt angår afgifter, som opkræves af toldvæsenet, fastsættes bekendtgørelsesmåden af finansministeren.

Forslaget.

§ 1. Loven gælder for udpantning for skatter, afgifter, bøder og andre ydelser, der opkræves eller inddrives af amtstuerne (amtsskatteinspektorerne), toldvæsenet eller kommunerne.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte bestemmelser, hvorefter loven også skal gælde for udpantning for andre ydelser, der opkræves eller inddrives af det offentlige.

§ 6. Udpantning foretages uden fogedens kendelse efter retsplejelovens § 598.

§ 7. Er forkyndelse ikke allerede sket, foranlediger den myndighed, som skal foretage udpantningen, at der forkyndes en meddelelse for skyldneren med oplysning om, hvilke ydelser udpantningen omfatter, og hvornår udpantningen tidligst vil blive begyndt.

Stk. 2. Forkyndelse for de enkelte skyldnere kan erstattes af en bekendtgørelse i de mest udbredte dagblade.

Stk. 3. Forkyndelse og bekendtgørelse kan først ske efter sidste rettidige betalingsdag, og udpantning kan tidligst begyndes en uge efter forkyndelsen eller bekendtgørelsen.

Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte bestemmelser, hvorefter udpantning kan foretages uden forudgående forkyndelse eller bekendtgørelse, såfremt skyldneren på anden måde er gjort bekendt med, at udpantning uden yderligere meddelelse vil blive begyndt på en nærmere angiven dag, der tidligst kan være en uge efter sidste rettidige betalingsdag.

Gældende formulering.

Stk. 2. Dagen for udpantningens påbegyndelse fastsættes af fogeden, for så vidt angår skatter og afgifter, der opkræves ved kommunernes foranstaltning, efter forhandling med kommunalbestyrelsen, og, for så vidt angår afgifter, som opkræves af toldvæsenet, efter forhandling med dette.

Stk. 3. Udpantning foretages af fogeden eller sognefogeden, jfr. dog §§ 3 og 4 a.

Stk. 4. Den myndighed, som skal foretage udpantningsforretningen, er berettiget til at beramme forretningen til påbegyndelse på sit kontor.

§ 3. Udpantning for skatter og afgifter, som opkræves ved kommunernes foranstaltning, foretages af en særlig pantefoged, hvor en sådan er ansat.

Stk. 2. Pantefogeder ansættes af kommunalbestyrelsen, der ligeledes autoriserer de af pantefogeden til udpantning benyttede bøger.

Stk. 3. Justitsministeren fastsætter de nærmere bestemmelser om betingelserne for at ansættes som pantefoged, om indretningen af de bøger og formularer, der vil være at anvende ved pantefogeders udpantningsforretninger, og om sådanne forretningers behørig fremme og tilendebringelse samt om indberetning til den rekvirerende kommunalbestyrelse og i det i § 6 nævnte tilfælde til fogeden.

Stk. 4. Udpantninger, der foretages af pantefogeder, og anskaffelse af de dertil fornødne bøger og formularer sker på kommunens bekostning. Vederlaget til vidnerne under udpantningsforretningen afholdes af den kommune, der har ansat pantefogeden.

Stk. 5. Pantefogeder er forpligtede til at foretage udpantning for skatter m. v., der opkræves ved andre kommuners foranstaltning.

§ 4. Restancelisterne vedrørende skatter og afgifter, som opkræves ved kommunernes foranstaltning, beror, efter at de er blevet godkendt af fogeden til udpantning, hos vedkommende kommunalbestyrelse indtil den i § 2 nævnte dag og tilsendes derefter uden ophold den foged, sognefoged eller pantefoged, der skal foretage udpantning.

Forslaget.

§ 9. Den myndighed, der skal foretage udpantningen, kan beramme forretningen til begyndelse på sit kontor.

§ 2. Udpantning for ydelser, der opkræves eller inddrives af kommunerne, foretages af pantefogeder, der ansættes af kommunen.

§ 2, stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte regler om forretningernes foretagelse.

§ 2, stk. 4. Udgifter i forbindelse med udpantningsforretninger, der foretages af pantefogeder, herunder vederlaget til vidnerne under forretningen, afholdes af den kommune, der har ansat pantefogeden.

§ 2, stk. 2. En pantefoged skal efter anmodning foretage udpantning for ydelser, der opkræves eller inddrives af andre kommuner.

Gældende formulering.

Stk. 2. Når udpantning skal foretages i en fremmed retskreds, sender kommunalbestyrelsen begæring derom, forsynet med dens påtegning om tidspunktet for fogedens godkendelse samt om, når bekendtgørelse har fundet sted, direkte til vedkommende foged, sognefoged eller — hvor pantefoged findes — til vedkommende kommunalbestyrelse. For så vidt kommunalbestyrelsen måtte være i tvivl om, hvem det påhviler at foretage udpantningen, kan begæringen tilstilles vedkommende foged til videresendelse.

§ 4 a. Udpantning for afgifter, som opkræves af toldvæsenet, kan foretages af personer, der er bemyndiget dertil af toldvæsenet.

Stk. 2. Finansministeren fastsætter regler om forretningernes foretagelse.

§ 5. Når skyldneren efter den i § 2 nævnte dag afværger udpantning ved at betale restancen til fogeden, sognefogeden, pantefogeden eller den, der efter § 4 a er bemyndiget til at foretage udpantning, er denne berettiget til med frigørende virkning for skyldneren at modtage og kvittere for restancen, uanset at betalingen ikke sker under en formelig udpantningsforretning. Justitsministeriet kan fastsætte nærmere regler med hensyn til denne bestemmelses gennemførelse, ligesom ministeriet, for så vidt kommuner med faste skattekontorer angår, efter indstilling af kommunalbestyrelsen (i København magistraten) skal

Forslaget.

§ 3. Udpantning for ydelser, der opkræves eller inddrives af toldvæsenet, kan foretages af personer, der er bemyndiget dertil af toldvæsenet (toldfogeder).

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om forretningernes foretagelse.

§ 4. Justitsministeren kan fastsætte bestemmelser, hvorefter pantefogeder og toldfogeder kan foretage udpantning for ydelser, der ikke er omfattet af §§ 2 og 3.

§ 8. Udpantningsforretningen kan begyndes i den retskreds, sognefogeddistrikt, kommune eller tolddistrikt, hvor skyldneren driver erhvervsmæssig virksomhed. Forkyndelse kan i så fald ske på forretningsstedet.

§ 10. Pante- og toldfogeder kan fortsætte en udpantningsforretning uden for vedkommende kommune eller tolddistrikt.

§ 11. Fra den dag, da udpantning kan foretages, jfr. § 7, kan skyldneren med frigørende virkning betale det skyldige beløb til den, der skal foretage udpantningen. Vedkommende kommune eller toldvæsenet kan dog bestemme, at betaling til pantefoged eller toldfoged kun kan ske under udpantningen.

Gældende formulering.

kunne fastsætte, at bestemmelsen ikke kommer til anvendelse på de i kommunen ansatte pantefogeder.

Stk. 2. Ansvar for de modtagne beløb påhviler for sognefogedens vedkommende statskassen og for pantefogedens vedkommende den kommune, der har ansat ham.

§ 6. For så vidt angår skatter og afgifter, der opkræves ved kommunernes foranstaltning, skal fogeden, når det begæres af kommunalbestyrelsen, være pligtig at besørge realisationen af det udpantede.

§ 7. Udpantningsretten for de i § 2 omhandlede skatter m. v. vedvarer indtil 2 år efter, at fordringen er forfalden til betaling.

Stk. 2. I øvrigt gælder med hensyn til de i denne lov omhandlede udpantninger bestemmelserne i retsplejelovens kapitel 54, således at de om sognefogeders udpantningsvirksomhed foreskrevne regler er anvendelige på pantefogeder, og personer, der efter § 4 a er bemyndiget til at foretage udpantning. Foretages udpantningen af en person, der er bemyndiget hertil efter § 4 a, træffes afgørelse om indsigelser efter retsplejelovens § 604 af den foged, der ellers skulle foretage udpantningen.

Forslaget.

Stk. 2. Ansvar for de modtagne beløb påhviler for en sognefogeds vedkommende statskassen og for en pantefogeds vedkommende den kommune, der har ansat ham.

§ 5. Udpantningen foretages, hvis ikke andet er bestemt i loven, efter reglerne i retsplejelovens kapitel 54, således at bestemmelserne om sognefogedernes udpantningsvirksomhed anvendes på pantefogeder og toldfogeder, og således at afgørelser om indsigelser efter retsplejelovens § 604 mod udpantninger foretaget af disse personer træffes af fogeden i den retskreds, hvor skyldneren har hjemting, eller, hvis udpantningsforretningen er begyndt på det sted, hvor skyldneren driver erhvervs mæssig virksomhed, jfr. § 8, af fogeden i den retskreds, hvor virksomheden ligger.